

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիվ / Նոյեմբեր, 2009թ., N 5 (5)

2009թ. հոկտեմբերի 16-ին և 17-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու երիտասարդական համաժողով, որին մասնակցում էին եկեղեցու ավագ եղբայրները, հյուրեր Ուկրաինայից և Բելառուսիայից, երկու հազարից ավելի եկեղեցու անդամ երիտասարդներ:

Համաժողովի թեման **2 Կորնթ. 3:3** խոսքն էր. «Յայտնի էք որպէս Քրիստոսի թղթեր՝ մեզնից հոգացուած եւ գրուած ոչ թէ թանաքով, այլ կենդանի Աստծու Հոգով. ոչ թէ քարեղէն տախտակների վրայ, այլ սրտի մարմնեղէն տախտակների վրա»:

Համաժողովի երկու օրվա ընթացքում եղան վկայություններ ու քարոզներ:

Եղբայրների խոսքը հիմնականում այն մասին էր, որ յուրաքանչյուր քրիստոնյա պետք է լինի Քրիստոսի բաց նամակը և իրեն շրջապատող մարդկանց մեջ տարածի Ավետարանի բարի լուրը: Նա պետք է լինի նաև Աստծո անուշ հոտը, ինչպես **2 Կորնթ. 2:15-16** խոսքն է ասում. «Վասնզի մենք Աստծո առջև Քրիստոսի անուշ հոտն ենք եւ՝ փրկուածների մէջ, եւ՝ կորստեան մատնուածների մէջ. ոմանց՝ մահուան հոտ, որ տանում է դէպի մահ եւ ոմանց՝ կենդանութեան հոտ, որ տանում է դէպի կեանք»:

Քրիստոսի բաց նամակը և Աստծո առջև Քրիստոսի անուշ հոտը լինելու համար պետք է փոխվի մեր սիրտը, ինչպես, օրինակ՝ Սավուդինը: **Ա Թագ.10:9** խոսքում գրված է. «Երբ նա շուռ եկաւ, որ գնայ Սամուէլի մօտից, Աստուած նրան ուրիշ սիրտ տուեց, եւ նոյն օրը այդ բոլոր նշանները կատարուեցին»: Այդ օրը Աստված Սավուդին նոր սիրտ տվեց: Բայց կային նաև չար մարդիկ, որոնք ասում էին. «Ո՞վ է սա, որ մեզ պիտի փրկի»:

Եվ նրանք քամահրեցին նրան ու ընծաներ չմատուցեցին, ու երբ Սավուդը հաղթեց ամմոնացիներին, ժողովուրդն ասաց Սամուէլին. «Այդ ո՞վ էր ասում, թէ Սաւուդը չի կարող թագաւորել մեզ վրայ, մեզ յանձնիր այդ մարդկանց, որ սպանենք նրանց»: Սակայն Սավուդը նրանց դեմ ատելությամբ լցված չէր, ինչպես բնորոշ է նոր սիրտ չունեցող մարդուն: Նա ասաց. «Այսօր ոչ ոք չի սպանուելու, որովհետեւ Տէրն այսօր փրկութիւն պարգեւեց Իսրայէլին»:

Համաժողովի ժամանակ կոչ արվեց, որ երիտասարդները Տիրոջը հավատարիմ մնան, լցվեն Սուրբ Հոգով ու լինեն Քրիստոսի անուշ հոտը:

Վերջում հիվանդների համար եղան աղոթքներ:

ԴՈՒՔ ԲՐԻՄՏՈՄԻ ԹՈՒՂԹՆ ԵՔ

Միրելիներ, ուզում եմ խոսել **2Կորնթ. 3:3** խոսքի շուրջը.

«Հայտնի ըլլալով որ դուք Քրիստոսին թուղթն էք մեր սպասավորությունովը, ո՛չ թե մեկանով գրված, հապա կենդանի Աստուծոյ Հոգիովը, ո՛չ թե քարեղեն տախտակներու վրայ, հապա սրտին մարմնեղեն տախտակներուն վրայ»:

Հետաքրքիր է, որ Պողոս առաքյալը հավատացյալ մարդկանց անվանում է նամակ: Նամակը հնարավորություն է տալիս, որ իրարից հեռու գտնվող մարդիկ կարողանան տեղեկատվություն փոխանակել: Մարդիկ կարող են կարդալ նամակը և իրարից ստանալ վատ կամ լավ նորություններ: Հետաքրքիր է, որ Աստված նայում է իր զավակներին և ասում՝ դուք իմ նամակներն եք: Աստված ուզում է մեր միջոցով աշխարհին հայտնել Ավետարանի բարի լուրը: Հավատացյալների ապրած կյանքը նամակ է, մարդիկ մեր կյանքում կարող են կարդալ բարկություններ, ատելություններ, նախանձներ, կոիվներ, և դրան հակառակ՝ մարդիկ կարող են մեզ նայել ու կարդալ մեր մեջ սեր, խաղաղություն, հնազանդություն, հավատարմություն և ամեն տեսակի լավ բաներ:

Մենք պետք է հիշենք՝ մեր կյանքը նամակ է: Մենք մեր նամակ լինելով կարող ենք մարդկանց կամ ուրախացնել, կամ հիասթափեցնել: Իմ և քո կյանքը դիտում են կողքի մարդիկ, և նրանք կամ փառաբանում են Աստծուն, կամ խնդրում են Աստծուց, որ այլևս ձեզ հետ չհանդիպեն: Մոլորվիսյալում մի եպիսկոպոս եղբայր (այդ պատմությունը եղբայրն անձամբ է ինձ պատմել) պատմում էր, որ իրենց եկեղեցում շատ վատ մի երիտասարդ կար: Մի անգամ եպիսկոպոս եղբայրն այդ երիտասարդին ասել է, որ եթե Աստված ուզենա ինչ-որ մեկին պատժել, ապա կձանոթացնի նրա հետ: Մեր կյանքով մենք կարող ենք Աստծուն կամ փառք բերել, կամ էլ անարգանքի պատճառ դառնալ: Մարդիկ նայում են մեր կյանքին և կարող են տեսնել մեր կյանքը, մեր վերաբերմունքը տարբեր հարցերի նկատմամբ, լսել մեր արտահայտություններն ու կարծիք կազմել մեր մասին:

Վերոհիշյալ հատվածի վերջնամասում կարդում ենք. «ո՛չ թե մեկանով գրված, հապա կենդանի Աստուծոյ Հոգիովը, ո՛չ թե քարեղեն տախտակներու վրայ, հապա սրտին մարմնեղեն տախտակներուն վրայ»:

Աստված աշխատում է փոխել մեր կյանքը, և դրա համար փոխում է մեր սիրտը: Նա հստակ գիտի, որ եթե մեր ներսի կյանքը փոխվի, ապա կփոխվեն նաև մեր խոսքերն ու վերաբերմունքը շրջապատի նկատմամբ: Սակայն հնարավոր է, որ մարդու վերաբերմունքը փոխվի, բայց սիրտը՝ ոչ. այդ մարդուց ստացվում է ուղղակի հիանալի դերասան: Աստված չի ուզում, որ մենք ձևացնենք, թե սիրում ենք: Գրված է՝ սիրիր նույնիսկ թշնամուդ, մի՛ ձևացրու, թե ներել ես, այլ ներիր սրտանց: Մենք, որպես քրիստոնյաներ, պետք է արտացոլենք երկնայինը երկրի վրա:

Բուժաշխատողները բուժելու մի այսպիսի կերպ ունեն՝ մի հիվանդին ասում են, որ ծովային կլիմայի կարիք ունի, երկրորդին՝ լեռնային, երրորդին՝ անտառային և այլն: Մարդը, փոխելով իր կլիման, սկսում է իրեն լավ զգալ:

Մենք իրար ասում ենք. եթե դու քրիստոնյա ես և քեզ հոգևորապես վատ ես զգում, մի՛ փնտրիր լեռնային կլիմա, ո՛չ էլ ծովային կամ անտառային: Առողջարար կլիման փնտրիր այնտեղ, ուր Սուրբ Հոգու ներկայությունն է: Աստծո ներկայության մեջ դու կլուսավորվես ու քեզ լավ կզգաս: Այսպիսով, սրտի վիճակից է կախված մեր ամբողջ զգացողությունը: Դա նշանակում է՝ եթե ես ուզում եմ, որ փոխվի իմ կյանքը, ուրեմն պետք է փոխվի իմ սիրտը, և եթե փոխվի իմ սիրտը, ինքնաբերաբար կփոխվի նաև իմ կյանքը:

Ճանաչ 37:4 խոսքում գրված է. «Անոր եղբայրները տեսնելով, որ իրենց հայրը զանկա իր բոլոր եղբայրներէն ավելի կը սիրէր, ատեցին զանկա ու խաղաղութեամբ չէին կրնար խօսիլ անոր հետ»:

Այստեղ Աստվածաշունչը խոսում է աստվածապաշտ մարդու որդիների և նրանց հարաբերությունների մասին: Նրանք ընկերասեր չէին, սիրով չէին խոսում իրար հետ, հնարավոր է՝ իրար հետ բարձր ձայնով, ատելությամբ էին խոսում: Աստվածաշունչն ասում է, որ նրանք իրար չէին սիրում: Գրված է՝ խաղաղությամբ չէին կարող խոսել նրա հետ: **Չէին կարող.** գիտե՞ք, թե ինչ է նշանակում չէին կարող: Եկե՛ք միասին հարցնենք՝ ինչո՞ւ: Նրանք շատ լավ ընտանիքից էին, նրանց հայրը՝ Հակոբը, աստվածավախ մարդ էր և Աստծո հետ շատ մտերիմ հարաբերությունների մեջ էր, ուներ հայտնություններ: Բայց ինչ-որ բան կատարվեց որդիների հետ: Եկե՛ք պատճառը գտնենք բուն տեքստում, այստեղ գրված է՝ «ատեցին նրան»:

Ես կարծում եմ, որ այս է այն պատճառը, որը հանգեցրեց հանցանքի: Սկզբում ատեցին, և ինչի՞ հանգեցրեց այս ատելությունը: Արդյունքը՝ **չէին կարող** սիրով, հարգանքով վարվել իրար հետ: Իսկ ինչպե՞ս կարող էր Հակոբը սեր ավելացնել որդիների մեջ: Եթե Հակոբը բռներ երեխաներից մեկի ականջից և ասեր. «Այդ ինչպե՞ս ես խոսում քո եղբայրների հետ», արդյո՞ք դա կավելացներ սերը: Ես հավատում եմ, որ երեխան կձևացներ, իբր ամեն բան կարգին է, բայց ատելությունը կմնար սրտում: Գիտե՞ք, թե ինչի կարիք ունեին Հակոբի երեխաները: Նրանք կարիք ունեին ոչ թե պատժի, ոչ թե հոր բարձրաձայն հանդիմանության, այլ՝ սրտի փոփոխության, որովհետև երբ **ատելությունը** բույն է դնում սրտի մեջ, հեռու է վանում ընկերական սերը, և ատելությունը նույնիսկ մտրակով չէ կարող քշել սրտից: Հենց որ ատելությունը մտավ Հակոբի որդիների սիրտը, հեռացավ ընկերասիրության ունակությունը: Բայց եթե հայրը մոտենար որդիներին և ասեր. «Չավակներս, այն, ինչ ես լսում եմ, ցույց է տալիս, որ դուք սրտի հետ կապված խնդիրներ ունեք: Որդիներս, ես ձեզ խորհուրդ եմ տալիս՝ ապաշխարե՛ք, խոստովանե՛ք, թողե՛ք ձեր սրտի ատելությունը: Եվ երբ որ հեռանա ատելությունը, երկնքից կգա այն սերը, որը թույլ է տալիս սիրել նույնիսկ թշնամիներին»:

Ի՞նչ ենք կարդում մենք, երբ նայում ենք Հակոբի որդիներին: Նրանք նամակ էին, որը կարող էին կարդալ հարևանները, Հովսեփը ևս, որպես հարազատ եղբայր, կարող էր կարդալ: Ի՞նչ կարող էին մարդիկ կարդալ այդ նամակում՝ ընկերասեր չեն, նյարդային են, ատելությամբ են լցված:

Դու կանչված ես Աստծո բաց նամակը լինելու, կանչված ես, որ մարդիկ քո մեջ տեսնեն Քրիստոսին: Աստված Իր Սուրբ Հոգով աշխատում է քո սրտի հետ, և

եթե ինչ-որ մեկն այսօր ասի. «Ես ուզում եմ, որ իմ սիրտը փոխվի, ես ուզում եմ ուրիշ սիրտ», գիտե՞՞ք արդյոք, թե որտեղ է Նա, Ով նոր սիրտ է տալիս:

Ա. Թագավորաց 10:9. «Երբ անիկա իր կռնակը դարձուց Սամուէլին քովէն երթալու համար, Աստուած անոր ուրիշ սիրտ մը տուաւ եւ նույն օրը այս բոլոր նշանները կատարուեցան»: Այստեղ գրված է, որ Աստված Սավուդին նոր սիրտ տվեց: Մենք կարիք ունենք, որ մեր սրտերը փոխվեն: Աստված գիտի, որ եթե մարդու ներսը փոխվի, ապա կփոխվի նաև նրա արտաքին վարքագիծը: Բացատրե՛ք խնդրեմ, ինչո՞ւ միևնույն իրավիճակում տարբեր մարդիկ տարբեր կերպ են վարվում: Ոմանք նյարդայնանում են, ոմանք խաղաղ են, ոմանք աղաղակում են, ոմանք հանդարտ են: Աշխարհի մարդիկ դա մեկնաբանում են արևի ակտիվությամբ, լիալուսնով, մակընթացություններով ու տեղատվություններով, շաբաթվա օրերով: Բայց մեզ՝ քրիստոնյաներիս, այն բացատրությունն է պետք, որի հետևում կանգնած է Աստված: Գիտե՞՞ք՝ ես ինչպես եմ այն բացատրում: Ես այն բացատրում եմ արտի վիճակով. ինչո՞ւ եմ մարդիկ նույն վիճակում տարբեր կերպ վարվում. որովհետև մարդիկ արտի տարբեր վիճակներ ունեն: Եղբայ՛րս, քո՛ւյրս, եթե այսօր ուզում ես փոխվել, դու այսօր ունես բոլոր հնարավորությունները, որովհետև դրա համար պետք չէ վճարել, պետք չէ նույնիսկ հերթ կանգնել, պետք է միայն գալ Հիսուսին՝ այնպես, ինչպես կաս, և ասել. «Հիսուս, ես չեմ ուզում դերասան լինել, ես ուզում եմ Քո որդին լինել»՝ նոր սրտով: Ես ուզում եմ, որ մարդիկ ինձ նայելիս չզայթակղվեն, այլ նայեն ու փառավորեն Քո սուրբ անունը:

Մատթեոսի 23:23-25 խոսքերում գրված է. «Վա՛յ ձեզի, կեղծաւոր դպիրներ ու փարիսեցիներ, որ անանուխի ու սամիթին եւ չամանին տասանորդը կը վճարէք ու կը ձգէք օրենքին ծանր ծանր բաները, դատաստանը եւ ողորմութիւնը ու հավատքը. ասոնք պետք է ընէիք եւ զանոնք չձգէիք: Կո՛ւյր առաջնորդներ, որ մծողկը կը քամէք, եւ ո՛ւղտը կը կլլէք: Վա՛յ ձեզի, կեղծաւոր դպիրներ ու փարիսեցիներ, որ գաւաթին ու պնակին դուրսի կողմը կը մաքրէք, բայց ներսէն յափշտակությամբ եւ անիրաւությամբ լեցուն են»: **Մաքրում եք արտաքինը.** սա նշանակում է, որ մարդը հոգ է տանում իր արտաքինի համար, սովորում է լավ արտահայտություններ, լավ ժպտալ: **Մաքրում եք արտաքինը.** սա նշանակում է, որ մարդը շատ ջանք է ներդնում անթերի արտաքին ունենալու համար: Բայց Հիսուսը շարունակության մեջ ասում է, որ նրանք կեղծավոր են, քանի որ ներսից ատելություն ունեն, բայց արտաքինից ցույց են տալիս թե սիրում են: Հիսուսն ասում է. կո՛ւյր փարիսեցի, նախ պնակի ներսը մաքրիր, որ դուսի կողմն էլ մաքուր լինի: Եկեք այստեղ տեսնենք **հոգևոր օրենքը.** Հիսուսն ասում է՝ մաքրություն ներսից, որից հետո պետք է երևա դրսի մաքրությունը: Շատերը հաճախ ասում են, որ նախ պետք է արտաքինից մաքուր լինեն, ապա ներսից: Ահա թե ինչու Հիսուսն ասում է՝ աշխատելով ինքդ քեզ վրա՝ հոգ տար քո ներսի մաքրության մասին, և մաքուր կդառնա նաև դուրսը: Եկե՛ք պատկերացնենք, որ ապրում ենք մի քաղաքում, ուր ապրում է մաքսավոր Չաքեոսը. նա թալանում է, իսկ մենք էլ դատավոր ենք աշխատում այդտեղ: Մենք ինքներս մեզ ասում ենք՝ բավական է, եկեք Չաքեոսի հարցերը լուծենք: Նրան ծանուցագրով կանչում ենք դատարան, տալիս մի մաքուր թուղթ և ասում. «Քեզ տալիս ենք 20 րոպե, որի ընթացքում պետք է գրես մարդկանց անուններն ու ազգանունները, և թե ինչ ես վերցրել նրան-

ցից: 20 րոպեում պետք է ավարտես այդ, և դրանից հետո մենք՝ դատավորներս, այդ ցուցակի համաձայն քեզ կհրամայենք, որ մարդկանց վերադարձնես այն ամենի քառապատիկը, ինչ վերցրել ես նրանցից»: Արդյո՞ք Չաքեոսին ձեռնաշղթաներ կլինեն, որ նա գրեր ամեն ինչ: Բնականաբար, որքան քիչ գրեր, այնքան քիչ կտուժեր: Հիսուսը Չաքեոսից ստացավ այդ ցուցմունքը, բայց ոչ թե դատավորի հրամանով. Նա գտավ Չաքեոսի սրտի բանալին: Չաքեոսը, լուսավորված ներսից, հոժարակամ խոստացավ վճարել իր զավթածի քառապատիկը՝ չկորցնելու համար Աստծո ներկայությունը: Այդպես է և մեզ հետ, Սուրբ Հոգին աշխատում է մեզ վրա, և որքանով մաքրված է մեր սիրտը ներսից, այնքանով երևում է Աստծո փառքը մեր մեջ: Ոչ ոք ստիպմամբ չի մաքրի մեր սիրտը, մենք ինքներս պետք է հոժարակամ գանք Տիրոջ առջև ու ասենք՝ Հիսուս, ներիր, ես չեմ ուզում դերասան լինել: Ի դեպ, դերասան լինելը շատ դժվար է, որովհետև երբ քո ներսի սրտնեղությունը, բարկությունն ու ատելությունը քողարկում ես՝ ձևացնելով, թե սիրում ես, տառապում ես: Հիսուսն ուզում է, որ ամեն ինչ ներդաշնակ լինի, մենք երկերեսանի չլինենք, այլ լինենք Հիսուսով արդարացված ու Նրանից նոր սիրտ ստացած: Նրա շնորհիվ մենք ապրում ենք՝ վայելելով քրիստոնյա լինելու բերկրանքը:

Աստվածաշունչն ասում է, որ մենք մեր ներսը պետք է զարդարենք: Մարդու գեղեցկությունը նրա հասակը, կրթությունն ու ունեցվածքը չեն: Մարդու գեղեցկությունը առօրյա կյանքում դրսևորվող առաքինի հատկություններն են: Այդ հատկությունները տրվում են Աստծուց՝ մաքրված սրտի միջոցով: Հիսուսն ինձ ու քեզ դերասան չի դարձնում, Նա մեզ դարձնում է Իր ժառանգները: Իսկ Նա դա անում է՝ փոխելով սիրտը: Եթե դու նկատում ես, որ ուրիշները, կարդալով քո կյանքը՝ տեսնում են անհաշտություն, անհնազանդություն, ապա ես ուզում եմ քեզ ասել՝ ոչ ոքի մի՛ մեղադրիր, քեզ հարկավոր է արտի փոփոխություն: Փոխված սրտով մարդն այլ կերպ է նայում ամեն ինչին: Մենք ուրախանում ենք՝ լսելով փոխված սրտով մարդկանց մասին, բայց եկե՛ք ինքներս դառնանք այնպիսի մարդիկ, որ ուրիշները կարդան մեր կյանքն ու փառավորեն Աստծուն: Այսօր Աստծո ձեռքը չի կարճացել՝ փոխելու մեր սրտերը: Թո՛ւյլ տանք, որ Նա ամի այդ գործը: Եթե Հիսուսը փոխեց Չաքեոսին, Սավուդին, Նա երեկ, այսօր ու հավիտյան նույնն է և ի գործ է փոխելու նաև քեզ: Դրա համար պետք է միայն քո համաձայնությունը: Նա ասում է՝ արի, և ես կվերցնեմ քո բեռը: Կփոխվի քո կյանքը թե ոչ՝ դա կախված է քո ցանկությունից: Եթե դու ուզում ես հաղթել քո հին ու վատ սովորություններին, ապա այսօր Հիսուսը կարող է քեզ հաղթող դարձնել: Հիսուսը ձրի բժշկություն է առաջարկում բոլորին, և Նրա ներկայության մեջ կարող ենք փոխվել ես ու դու, դառնալ ավելի լավ որդիներ ու դուստրեր, ավելի լավ մայրեր, լինել ավելի լավը, որովհետև Նա պատրաստ է տալու Իր Շնորհքը: Մենք նամակ ենք, բայց ինչպիսի՞ կախված է մեր ցանկությունից: Մաքուր սրտով մարդը սկսում է մաքուր խոսել, մաքուր մտածել, մաքուր վարվել: Եկե՛ք թույլ տանք, որ Հիսուսը փոխի մեզ ներսից և ասենք. «Սրբի՛ր ինձ, ես ուզում եմ Քո փառքն արտահայտել երկրի վրա»:

ԻԳՈՐ ԱՉԱՆՈՎ
երեց, Բելառուսիա

ԱՂՈԹՔԻ ՈՒԺԸ ԵՎ ՀՈՒՅԺ ԿԱՐԵՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀՈ ԳԵՎՈՐ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

աստուածապաշտ, ամեն տեսակի չար գործերից հեռու մնացող մարդ չկայ երկրի վրայ: Պատասխան տուեց սատանան՝ ընդդիմանալով Տիրոջը. Միթե Յոբը ձրի՞ է պաշտում Տիրոջը. չէ՞ որ դու ես պաշտպանել նրան արտաքուստ ու նրա տունը՝ ներքուստ, եւ ամեն ինչ, որ կայ նրա շուրջը. նրա ձեռքի գործերը դու ես օրհնել, երկրի վրայ նրա անասունները դու ես բազմացրել: Բայց դե փորձի՛ր մեկնել ու գցել քո ձեռքը նրա ամբողջ ունեցուածքին, ու կը տեսնես, որ նա դժմառդէմ կ'անիծի քեզ»: Հոբի պատմությունը ցույց է տալիս, որ Հոբը ձրի էր պաշտում Տիրոջը՝ ի հակառակ սատանայի պնդման: Աստված մեր առջև դնում է երկու ճանապարհ՝ ընտրությունը թողնելով մեզ: Նա ուզում է, որ մենք ընտրենք Իրեն, բայց ոչ մի ձևով չի ստիպում:

Աստված ամեն բան անում է համաձայն Իր արդարության և Իր իրավունքի: Հակառակ դեպքում, այսինքն՝ Իր արդարությանը հակառակ և առանց Իր իրավունքի, Աստված ոչինչ չի անի:

Ադամի մեղանշումով մարդը դարձավ սատանայի ստրուկը՝ թշնամի Աստծուն: Բայց երբ մարդն աղոթքով դիմում է Արարիչ Աստծուն, ապա դրանով իրավունք է տալիս Աստծուն, որ Նա ազատի իրեն սատանայի գերությունից: Իսկ եթե մարդը չի խնդրում Աստծուն, ուրեմն համաձայն է մնալ սատանայի իշխանության տակ. այդ

Ղուկաս 10:2 խոսքում գրված է. «Հունձքը շատ է, մշակները՝ քիչ, ուստի հունձքի Տերոջը աղաչեցէք, որ մշակներ հանի իր հունձքի համար»: Այստեղ կարող ենք առարկել ու ասել. Տե՛ր Աստված, հունձքը Քոնն է, մշակներ հանողը Դու ես, ի՞նչ անհրաժեշտություն ունի մեր աղոթքը այդ հարցում: Մի՞թե հնարավոր չէ, որ առանց մեր աղոթքի Դու մշակներ հանես և շատերին փրկես: Չէ՞ որ Դու չես ուզում ոչ մեկի կորուստը, այլ ուզում ես, որ ամենքն էլ փրկվեն (**1Տիմ. 2:4**):

Հասկանալի է, որ Աստված ամենակարող է և կարող է անել ամենը, ինչ ցանկանա: Մյուս կողմից՝ Նա արդար Աստված է, սիրում է արդարությունն ու ատում է անօրենությունը. «Արդարությւնը և Իրավունքը Աստծո աթոռի հիմերն են» (**Սաղ.89:14,97:2**): Նա երբեք Իր բնությանը հակառակ բան չի անում: Վերը հիշված երկու սաղմոսները բացում են մեզ, թե ինչպիսին է Աստծո գործելակերպը, որը հիմնված է արդարության և իրավունքի վրա: «Արդարությունը և Իրավունքը Աստծո աթոռի հիմքն են». սա նշանակում է, որ Նա մարդուն չի «կաշառում» և չի ստիպում, որ մարդն Իրեն պաշտի, թեպետ **Հոբ.1:8-10** խոսքերում տեսնում ենք, թե ինչպես էր սատանան փորձում ներկայացնել հակառակը: «Եւ Տէրն ասաց նրան. Ուշադրութիւն դարձրի՞ր իմ ծառայ Յոբին, որի նման անարատ, ճշմարտախոս,

դեպքում Աստված նրա կամքին հակառակ՝ ստիպողաբար չի անի և ոչ մի բան: Աստված արդար ու նաև իրավունքի Աստված է:

Երբ Իսրայելի ժողովուրդն իր նեղության մեջ դիմեց Աստծուն՝ Եգիպտոսի գերությունից ազատվելու համար, Տերն ասաց Մովսեսին. «Ես ականատես եղայ Եգիպտոսում գտնուող իմ ժողովրդի կրած տառապանքներին, լսեցի վերակացուների պատճառով նրանց բարձրացրած աղաղակը, տեղեակ եմ նրանց վշտերին: Ես իջայ, որ նրանց փրկեմ Եգիպտացիների ձեռքից, նրանց հանեմ այդ երկրից, նրանց տանեմ մի լաւ ու ընդարձակ երկիր՝ Քանանացիների, Քենտացիների, Ամորիացիների, Փերեզացիների, Խեուացիների, Գերգեսացիների ու Յեբուսացիների երկիրը, ուր կաք ու մեղր է հոսում: Արդ, ահաւասիկ իսրայէլացիների աղաղակը հասել է ինձ. ես տեսայ այն տառապանքները, որ նրանք կրում են Եգիպտացիների ձեռքից: Արդ, արի՛ քեզ ուղարկեմ Եգիպտացիների արքայ փարաոնի մօտ, որ իմ ժողովրդին՝ իսրայէլացիներին հանես Եգիպտացիների երկրից» (**Ելից.3:7-10**):

Մի ուրիշ դեպք ևս. **Ելից17:8-16** խոսքերում կարդում ենք, որ Իսրայելը չէր կարողանա առաջ շարժվել դեպի խոտացված երկիրը, եթե չլիներ Մովսեսի հաղթական աղոթքը: Իսրայելի հաղթանակը Ամադեկի նկատմամբ

կախված էր Մովսեսի աղոթքից: Գրված է. «Երբ Մովսեսը ձեռքերը վեր էր բարձրացնում, Իսրայելն էր հաղթում, երբ ձեռքերը ցած էր իջեցնում՝ Ամաղեկն էր հաղթում» (Ելից 17:11): Հիմա էլ մեր հաղթությունը սատանայի նկատմամբ կախված է մեր աղոթքից: Սա մեզ համար օրինակ է, որ Երկնային Քանան գնալու ճանապարհին էլ հնարավոր կլինի, եթե մենք ճանապարհի կեսից ետ չկանգնենք, այլ մեր ձեռքերը դեպի վեր տարածած աղոթենք՝ հաղթահարելու բոլոր արգելքները Երկնային Երուսաղեմ գնալու ճանապարհին:

Եկեղեցու պատմությունը մեզ ասում է, որ բոլոր դարերի ընթացքում հայտնի բոլոր հոգևոր գործիչներն էլ կարողացել են արժեքավոր հոգևոր գործեր կատարել, նրանք եղել են ամենից առաջ աղոթող մարդիկ: Կարծում եմ՝ հասկանալի է, թե ինչպես են մեր աղոթքները Աստծուն իրավունք տալիս օգնելու մեզ: Այդ ուղղությամբ շատ փաստեր կան թե՛ Նոր ուխտում և թե՛ Հին ուխտում:

Թեյլորի մասին պատմում են, որ չի եղել մի օր, որ Չինաստանում արևը ծագի ու չտեսնի Թեյլորին ծնկների վրա աղոթելիս: Իսկ Մարտին Լյութերն իր նամակներից մեկում գրել է. «Գործերս այնքան շատ են, որ ստիպված եմ ամեն օր առավոտյան ժամը 4-ից 7-ը աղոթել, որպեսզի կարողանամ գործերս ավարտել»: Մարդկային տեսակետից, եթե գործերը շատ են, ապա 3 ժամ աղոթելու փոխարեն պետք է գործել, բայց չաղոթելու դեպքում Մարտին Լյութերը տեսել է, որ մի գործի համար այնքան խոչընդոտներ են առաջանում, որ դրանց հաղթահարման համար մեկ լրիվ օրն էլ չի բավականացնում: Իսկ աղոթքի դեպքում Աստծո օրհնությունով շատ գործեր են հաջողվում և կատարվում իրար ետևից: «Միրելի՛ս, աղոթք կընեմ, որ ամեն կողմանե հաջողության մեջ և առողջ ըլլաս» (Գ Հովհ. 1:2):

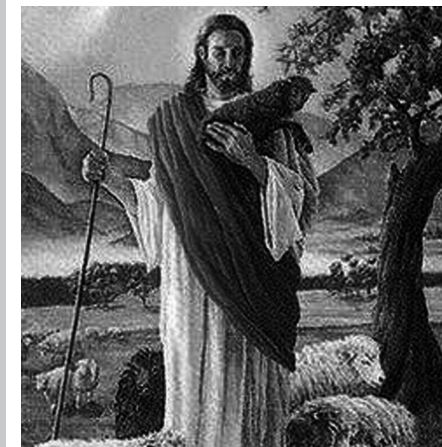
Աղոթքը մեր հոգու շնչառությունն է: Աղոթքով մենք ուժ ու կարողություն ենք ստանում Աստծուց: Գրված է. «Նա է հոգնածին ուժ տվողը և կարողություն չունեցողին շատ գործություն հասցնողը» (Եսայիա 40:29): Շատ անհնարին և անլուծելի խոչընդոտներ հարթվում ու լուծվում են աղոթքի միջոցով, շատ կարծր ու ապառաժ սրտեր փոխվել ու դարձնում են եկել աղոթքի միջոցով:

Ելից 15:22-25 խոսքերում կարդում ենք, որ Մովսեսի աղոթքով Մեռայի դառը ջրերը անուշացան, ժողովուրդը հագեցրեց ծարավը: Աղոթքը դառնությունը փոխեց անուշահամության:

Մենք փաստացի տեսել ու վկա ենք աղոթքի միջոցով անբուժելի շատ հիվանդությունների բժշկությանը: Վկա ենք նաև քրիստոնեությանը հակառակ, նույնիսկ թշնամի շատ անձնավորությունների դարձի գալուն:

Ձեռնիկ Թովմասյան
ք. Վանաձոր

Երբ ես Աստծո արդար իրավունքի անհրաժեշտությունը հասկացա, լրիվ փոխվեց իմ աղոթքի կյանքը:

«Եւ երբոր իր ոչխարները դուրս է հանում, նորանց առաջից գնում է, եւ ոչխարները գնում են նորա ետեւից. որովհետեւ նորա ձայնը ճանաչում են: Բայց օտարի ետեւից չեն գնում. այլ նորանից փախչում են, որովհետեւ օտարների ձայնը չեն ճանաչում»:
Հովհ. 10:4,5

Մերձավոր արեւելքում ճանապարհորդող զբոսաշրջիկը մի անգամ կիսվեց իր դիտարկումներով: Նա պատմեց այսպիսի պատմություն: «Երեք հոտեր, որոնց արածեցնում էին տարբեր Հովիվներ, ջուր խմելու գնալիս խառնվեցին: Այդ ժամանակ ես մտածեցի, որ Հովիվների համար շատ դժվար կլինի իրենց ոչխարներին գտնելն ու իրենց հոտերի մեջ տանելը: Արդյոք կարո՞ղ են նրանք տարբերել իրենց ոչխարներին: Երբ ոչխարները խմեցին, հովիվներից մեկը կանչեց իր ոչխարներին, և նրանք անմիջապես հավաքվեցին այդ հովվի մոտ, հետո երկրորդ հովիվը կանչեց իր ոչխարներին, և դրանք նույնպես հավաքվեցին նրա մոտ: Այդ ժամանակ ես խնդրեցի երրորդ հովիվին, որպեսզի նա ինձ թույլ տա կանչել իր ոչխարներին: Ես հարցրի հովիվին. «Արդյո՞ք քո հոտի ոչխարները արձագանքում են միայն քո կանչին»: «Բացառություն կարող է լինել միայն հիվանդ ոչխարը, առողջները չեն գնա ուրիշների ետեւից»:

Օտար մեկին հետեւելը վտանգավոր է: Եկեք ետ կանգնենք նրանցից, ովքեր խոստանում են ինչ-որ հրապուրանք, բայց իրականում խաբում են: Ո՛չ փրկստփայությունը, ո՛չ գիտությունը ընդունակ չեն պարզեցնել իսկական ուրախությունը: Միայն Հիսուս Քրիստոսն է ընդունակ դրան: Եթե հավատացյալը հետևում է Հիսուս Քրիստոսին, ապա դավկայում է նրա հոգևոր առողջության մասին: Եթե մենք նկատում ենք, որ հետևում ենք ինչ-որ ուրիշ բաների, ապա պետք է դառնանք Տիրոջ և հետևենք նրան:

Ծ Ա Ղ Կ Ա Մ Ա Ն Ը

Հնչեց դասի զանգը: Երեխաներն արագ վազեցին դեպի իրենց տեղերը, աղմուկը հետզհետե դադարեց: Միջանցքում, դռան հետևից, լսվեց ուսուցչուհու քայլերի ձայնը:

- Բարի լույս, երեխաներ,- աշակերտներին ողջունեց Աննա Իվանովնան,- Նստե՛ք: Եվ այսպես, հիմա ...

Խոսքը դեռ չավարտած՝ նա պատուհանի մոտ նկատեց կոտրված ծաղկամանը, այն ծաղկամանը, որն ուզում էին նվիրել Հայրենական մեծ պատերազմի վետերան Իվան Իգնատևիչ Պրոխորովին: Ուսուցչուհին գունատվեց.

- Ո՞վ... Ո՞վ է սա արել: Շուտ խոստովանե՛ք, այլապես խիստ պատիժը կտարածվի ողջ դասարանի վրա:

Դասարանում լռություն էր տիրում: Երեխաները միմյանց էին նայում: Ցածր շշուկ լսվեց:

- Ռուսլան, դու որևէ բա՞ն գիտես,- հարցրեց ուսուցչուհին. նրա ձայնի մեջ բարկության նոտաներ կային:

- Այո՛, Աննա Իվանովնա, ես գիտեմ: Դա արել է Դանիլովա Մարիան,- պատասխանեց շիկահեր տղան:

Դասարանում վրդովմունքի աղմուկ բարձրացավ:

- Դանիլովան, այդ ինչպե՞ս: Դեռ հավատացյալ էլ է և լռում է: Այդ ինչպե՞ս կարողացավ...

- Երեխաներ, հանգիստ, հանգիստ,- աշակերտներին հանգստացրեց ուսուցչուհին,- հիմա մենք Դանիլովայի հետ ամեն ինչ կպարզենք: Մարիա, կանգնի՛ր:

Մարիան կանգնեց: Նա միջառասակ, մուգ գույնի մազերով, մեծ, շագանակագույն աչքերով աղջիկ էր: Չնայած ամեն կողմից իր վրա տեղացող կշտամբանքներին՝ նրա դեմքը հանգիստ էր:

- Դու ինչպե՞ս կարողացար կոտրել, Մարիա: Չէ՞ որ ես քեզ վստահում էի,- ասաց ուսուցչուհին,- իսկ ինչո՞ւ անմիջապես չխոստովանեցիր: Ե՛հ, դեռ հավատացյալ ես,- և նա խոժոռ հայացքով նայեց աղջկան ու ավելացրեց,- Դանիլովա, նույնպիսի ծաղկաման կգնես: Այն թանկարժեք է, բայց, ի՞նչ արած, քո մեղքով է կոտրվել... Եվ վաղը կբերես դպրոց:

Աղջիկը լուռ կանգնած էր, նրա խոշոր, պարզ ու հասարակ աչքերում ցավի նշաններ հայտնվեցին:

- Աննա Իվանովնա,- թույլ տվե՛ք, խնդրում եմ, որ հիմա գնամ այն գնելու,- ցածրաձայն ասաց Մարիան,- վաղը տոն է, խանութներն աշխատում են մինչև կեսօր:

- Լավ, Դանիլովա,- համաձայնեց ուսուցչուհին,- բայց վաղը պատմության դասին պետք է պատասխանես ամբողջ քառասունհինգերորդ պարագրաֆը:

- Ինչպես կասե՛ք,- հնազանդությամբ պատասխանեց աղջիկը,- ներեցե՛ք Ձեզ պատճառած անհանգստության համար:

Մարիան դասագրքերը դրեց պայուսակի մեջ և, հրաժեշտ տալով, դուրս եկավ դասարանից:

Հաջորդ օրը մեծ, գեղեցիկ ծաղկամանը դրված էր ուսուցչուհու սեղանին: Նվերը հանձնվեց Իվան Իգնատևիչին: Դպրոցական կյանքն ընթացավ իր նախկին հանդարտ ընթացքով:

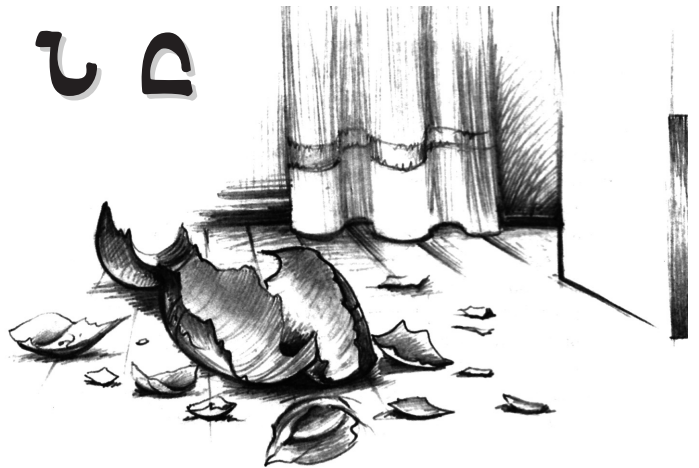
Չմեռ էր: Կրկին հնչեց զանգը, և աշակերտները շարք կանգնեցին: Սկսվեց ֆիզկուլտուրայի դասը: Ուսուցիչն ասաց.

- Այսօր պուրակում դահուկ ենք քշելու: Ես ձեզ արդեն զգուշացրել եմ, որ շատ ցուրտ է և նա, ով ձեռնոց չունենա, «երկուս» կտանա: Այդ գնահատականը, ավաղ, վճռորոշ կլինի: Դե ինչ, բոլո՞րն են պատրաստ:

Երեխաները խմբով պատասխանեցին՝ «այո՛»: Հետո գնացին պուրակ: Այդ տարվա ծմեռն իրոք շատ խիստ էր:

- Եվ այսպես,- շարունակեց Վասիլի Վասիլևիչը՝ կանգնելով դահուկուղու մոտ,- դահուկարշավը կսկսեն տղաները, այնպես որ, ջենտլմեններ, ցույց տվե՛ք ձեռնոցները,- կատակելով խոսքն ավարտեց ուսուցիչը և ուղղվեց աշակերտների կողմը:

Մարիան նկատեց, թե ինչպես Ռուսլան Ռեյնը գունատվեց, նա ձեռնոցներ չունեց: Աղջիկն իր կողքին կանգնած դասընկերուհուն խնդրեց Ռուսլանին փոխանցել իր ձեռնոցները: Նրա

ձեռնոցները սև էին և Ռուսլանին հարմար: Ուսուցիչը ստուգում էր ձեռնոցները, և Ռուսլանն արդեն ուզում էր պատասխանել, որ ձեռնոցներ չունի, բայց այդ պահին Վերան նրա ձեռքի մեջ խցկեց ձեռնոցները:

- Ահա՛ իմ ձե-ձեռնոցները,- հազիվ արտաբերեց զարմացած տղան:

- Այդ դեպքում համարձակ, Ռուսլան, անցիր մեկնարկի,- ժպտալով ասաց Վասիլի Վասիլևիչը:

Պատանի դահուկորդներն ուսուցչի սուլոցից հետո սկսեցին դահուկարշավը:

- Աղջիկներ, իսկ հիմա՝ դուք,- որոշ ժամանակ անց ասաց ուսուցիչը,- ստուգում չի լինի, ես ձեզ վստահում եմ: Շտապե՛ք մեկնարկի, շուտով զանգը հնչելու է:

Մարիան հետ նայեց. «Ռուսլանը երեխաների առջևից է գնում, բայց ձեռնոցները վերցնել չեմ հասցնի», - մտածեց նա:

- Աղջիկներ,- նրա մտքերն ընդհատեց ուսուցիչը,- պատրաստ, ուշադրություն, մարշ:

Մարիան վազում էր և զգում, թե ինչպես է այրող ցուրտը թափանցում ձեռքերի մեջ: «Մի քիչ էլ,- մտածում էր Մարիան,- Օ՛, Տե՛ր, ուժ տուր...»:

Արշավն ավարտվեց:

Հաջորդ օրը նա դպրոց չգնաց. ձեռքերը ցրտահարվել էին: Ուսուցչուհին, ինչպես միշտ, մտավ դասարան և ողջունեց բոլորին: Մատյանը բացելով՝ նա հարցրեց.

- Իսկ ո՞ր է Դանիլովան:

- Նրա ձեռքերը ցրտահարվել են,- պատասխանեց Վերան,- նրա մայրիկը խնդրեց, որ հաղորդեմ ձեզ:

- Դե ինչ,- տխրությամբ ասաց Աննա Իվանովնան,- ես անկեղծորեն ցավում եմ... Իսկ հիմա կստուգենք տնային աշխատանքը:

Այդ ասելով՝ նա նայեց մատյանին:

- Վե՛րա, Վե՛րա,- լսվեց Ռուսլանի շշուկը:

- Դե ի՞նչ,- դժգոհ արձագանքեց նա,- թող կրկնեմ:

- Շնորհակալություն ձեռնոցների համար:

- Շնորհակալություն ասա Մարիային, այդ նրա ձեռնոցներն են:

- Ի՞նչ: Ինչպե՞ս... Նրա՞... - սարսափած բացականչեց Ռուսլանը՝ մոռանալով, որ դեռ դասարանում է:

- Ռեյն, դու խանգարում ես դասը,- բարկացած ասաց ուսուցչուհին,- դու այսօր մեկնո՞ւ ես:

- Ա-այո,- ասես ուրիշ ձայնով պատասխանեց նա,- ես այսօր եկել եմ, որ հրաժեշտ տամ. հավանաբար մենք այլևս չենք տեսնվի, ես կես ժամից Ավստրալիա եմ մեկնում:

Դասարանում լռություն տիրեց:

- Դե ինչ, Ռուսլան, քեզ հաջողություն ենք ցանկանում,- արդեն մեղմ ձայնով ասաց ուսուցչուհին,- ափսոս, որ մենք մի ծաղկաման էլ չունենք որպես հիշատակ քեզ նվիրելու համար:

Ռուսլանը գունատվեց, տատանվեց՝ դեպի առաջ մի քանի քայլ կատարելով:

- Ի՞նչ պատահեց,- տագնապալի ձայնով հարցրեց Աննա Իվանովնան,- վա՞տ ես զգում:

- Այո՛, վատ եմ զգում,- խոստովանում է պատասխանեց Ռեյնը,- վատ եմ զգում այն բանի համար, ինչ արել եմ Մարիայի նկատմամբ: Ես միշտ չէի սիրում նրան, համարում էի աղանդավոր-բապտիստ, ստոր մի արարած,- արցունքները հոսեցին նրա այտերով,- հիշո՞ւմ եք այն կոտորված ծաղկամանը, որի փոխարենը նա գնեց: Այդ ես էի կոտորել ծաղկամանը և մի բան էլ նրան գրպարտեցի, իսկ նա տեսել էր, որ ես եմ կոտորել: Այդ օրը Մարիան առաջինն էր եկել դասարան և չասաց, որ ես եմ կոտորել: Իսկ երեկ ֆիզկուլտուրայից ես կարող էի երկուս ստանալ, որովհետև մոռացել էի ձեռնոցներս, իսկ նա ինձ փրկեց՝ վտանգելով իր առողջությունը: Ես կյանքումս չեմ տեսել նրա նման ուրիշ մեկին: Ես ներողություն եմ խնդրում ձեզանից, Մարիայի Աստծուց: Օ՛, որքան կցանկանայի ներողություն խնդրել հենց Մարիայից, բայց, ավաղ, արդեն չեմ կարող, ներքևում ինձ է սպասում ավտոմեքենան:

Եվ իրոք, փողոցից լսվեց ավտոմեքենայի ազդանշանը:
- Այդ իմ ետևից եմ եկել,- դողացող ձայնով խոսքն ավարտեց Ռուսլանը,- մնա՛ք բարով:

Բոլորը ցնցված էին լսածից: Ռուսլան Ռեյնը դուրս վազեց դասարանից:

Անցավ մի քանի տարի: Ռուսլանի և Մարիայի հետ կապված այդ դեպքն անհետևանք չանցավ: Մարիայի ուսուցչուհին ու համադասարանցիները մինչև սրտի խորքը զգացված էին նրա արարքից: Անմա Իվանովնան և որոշ աշակերտներ գնացին եկեղեցի՝ իմանալու համար, թե ինչ եմ այնտեղ սովորեցնում: Շատերն իրենց սրտերում ընդունեցին Հիսուս Քրիստոսին: Մարիան ապաքինվեց, սակայն մի ձեռքի վրա այրվածքի նշան մնաց:

... Կրկին հնչեց զանգը՝ վերջինը: Դպրոցի տնօրեն Ալեքսանդր Իվանովիչը աշակերտների համար հրաժեշտի երկար ճառ արտասանեց, իսկ վերջում իր առջև մեծ, կարմիր վարդերով լի հսկայական բյուրեղապակյա ծաղկաման դրեց:

Հոգնած շրջանավարտները աշխուժացան:

- Այս հիանալի ծաղկամանը,- ծպտալով ասաց Ալեքսանդր Իվանովիչը,- խնդրել է Մարիա Դանիլովային փոխանցել իմ զարմիկ Ռուսլան Ռեյնը:

Մարիան, բոլորի նման, ապշած էր:

Երբ նա տանը սեղանին դրեց ծաղկամանը, նկատեց ծաղիկների մեջ դրված նամակը: Բացելով այն՝ կարդաց.

«Թանկագին Մարիա.

Անցել է արդեն վեց տարի, բայց իմ արարքը սրտումս չապհացող վերք է թողել: Մեկնելով Ավստրալիա՝ ես երկար ժամանակ ոչ մի կերպ չէի կարողանում քեզ փոխանցել ո՛չ ծաղկամանը, ո՛չ նամակը: Իմ սարսափելի արարքը, քո խոնարհությունը և քո՝ այն ժամանակ դեռ պատանի աղջկա տառապանքները, երկար ժամանակ տանջում էին ինձ: Ես տեղս չէի գտնում, հոգիս կեղեքվում էր, մինչև գնացի եկեղեցի: Որքա՛ն շնորհակալ եմ քեզնից, որ կարողացա այնտեղ գնալ ու Քրիստոսին սրտումս ընդունել: Այո, ես հիմա հավատացյալ եմ, եկեղեցու անդամ, ես գիտեմ՝ Հիսուսը ներել է ինձ ամեն ինչ, և երջանիկ եմ, որ այս աշխարհում դու կաս: Ների՛ր ինձ ամեն ինչի համար, թեև գիտեմ, որ ներել ես: Օ՛, Մարիա, որքա՛ն շնորհակալ եմ քեզնից, թող Աստված օրհնի՛ քեզ:

**Քրիստոսով քո եղբայր՝
Ռուսլան:**

Թանկագին բարեկամներ: Չարին հնարավոր չէ հաղթել չարով, չարին հաղթում են բարիով: Դա կարող եք փորձել ձեր կյանքում, ինչպես արեց այս պատմվածքի հերոսուհին:

Ի Ե Գ Ն Ո Ղ Ն Ե Ր Ը

Անգլիայի ծովեզրյա մի քաղաքում կիրակի երեկոյան պաշտամունք պետք է լիներ: Քարոզիչը շատ բարեպաշտ, միևնույն ժամանակ նաև համբավավոր մարդ էր: Քարոզիչը երկիրակին սուրբ պահելու անհրաժեշտությունը: Եկեղեցին լցված էր հոծ բազմությամբ: Քարոզիչը, սովորության համաձայն, աղոթքից ու երգից հետո կարդաց բնաբանը և սկսեց քարոզը: Մի քիչ խոսելուց հետո հանկարծ կանգ առավ, գլուխը խոնարհեց ամբիոնին ու մի քանի րոպե այդպես կանգնեց՝ լուռ և անշարժ: Ժողովուրդն սպասումով նայում էր: Բոլորը մտածում էին, թե քարոզիչը հուզվել է: Մակայն մեկ-երկու րոպե անց նա հավաքեց իրեն և ասաց ունկնդիրներին, որ մինչև քարոզի շարունակելը ցանկանում է մի կարճ պատմություն պատմել:

- Սրանից ճիշտ 15 տարի առաջ այս եկեղեցում էի,- սկսեց նա իր պատմությունը,- դրանից հետո առաջին անգամն է, որ նորից այս շենք եմ մտել: Սրանից 15 տարի առաջ, մի կիրակնօրյա երեկոյան այստեղ հոգևոր ժողով պիտի լիներ: Այդ օրը եկեղեցի հաճախողների մեջ երեք չար և անկիրթ երիտասարդներ կային, ովքեր այստեղ չէին եկել Աստծո խոսքը լսելու կամ հովվին նախատելու համար, նրանք մտադիր էին ջախջախել հովվի գլուխը՝ քարոզելիս նրա վրա քարեր նետելով: Նրանք իրենց գրպանները քարեր էին լցրել: Այդ երիտասարդները կանգնեցին դռան մոտ ու մի պահ քարոզը լսեցին: Հետո նրանցից մեկն ասաց. «Ինչո՞ւ եք կանգնել ու լսում: Հերիք է, հիմա քարկոծենք նրան»:

Երկրորդն ասաց նրան. «Մի քիչ էլ սպասիր, տեսնենք՝ ինչ է ասելու»:

Նրանք մի քիչ էլ սպասեցին և վերջապես այս երկրորդն էլ ասաց. «Արդեն գիտեի, թե ինչ պիտի ասեր: Հերիք է, հիմա քա-

րերը նետենք ու վախեցնենք նրան»:

Այդ պահին երրորդ երիտասարդը միջամտեց և ասաց. «Չմայած մենք այստեղ եկել էինք քարոզչիին քարկոծելու նպատակով, բայց ես ավելի նախընտրում եմ հրաժարվել այդ նպատակից»: Նրա խոսքերից ընկերները նեղացան և անմիջապես, եկեղեցին լքելով, բարկությամբ հեռացան: Երրորդ երիտասարդը մնաց եկեղեցում ու լսեց քարոզը մինչև վերջ:

Քարոզիչը մի պահ դադարեցրեց պատմությանը, հետո, նորից շարունակելով իր խոսքը, վշտացած սրտով ասաց.

- Սիրելի՛ ունկնդիրներս, լսեք, թե ինչ եղավ այս 3 երիտասարդների վերջը: Նրանցից առաջինը մի քանի տարի առաջ կախատված հանգիստ, որովհետև մարդասպան էր: Երկրորդը հիմա այս քաղաքի բանտում է, քանի որ մահվան է դատապարտված որպես ոճրագործ: Իսկ երրորդը հենց նա է, ով հիմա ձեր առջև կանգնած է Աստծո խոսք խոսելու համար...

Ժողովուրդը հասկացավ, որ քարոզիչն այն երրորդ երիտասարդն է, ով ուշադրությամբ լսել էր Աստծո խոսքը տարիներ առաջ:

Այս պատմության մեջ կարևոր դաս կա: Երիտասարդներից երկուսը մեղքին ու սատանայի ծառայեցին և վերջապես կախատվանի վրա ավարտեցին իրենց տխուր կյանքը: Իսկ մյուսը, ապաշխարության, զոջման և սրբացման ճանապարհ անցնելով, ուրիշներին օգտակար եղավ և, վերջիվերջո, խաղաղությամբ աշխարհից դեպի հավիտենական երանության կիտաղավի:

Ո՛վ երիտասարդ, բոլոր պարագաներում քո խաղաղությունը կամ թշվառությունը կախում ունի ճիշտ ճանապարհ ընտրելուց: Աստծո խոսքը լսելուց ու խոսքին հնազանդվելուց քեզ համար բարիք կլինի և օրհնություններ կվայելեն: Երանի այն երիտասարդներին, որոնք հաստատ որոշումով կենտրոնացնում են կյանքի ասպարեզ:

Իվան Անտոնովիչ Լեչյուկը ծնվել է 1920թ. փետրվարի 28-ին Վոլինում, Կամեն-Կաշիրսկի շրջանի Սոչիչնոյե գյուղում, քրիստոնյայի ընտանիքում։ Նա փոքր հասակից իր կյանքը նվիրել է Աստծուն, և Աստված Լեչուկ եղբոր միջոցով մեծ գործեր է կատարել։ Նա Հոգով լցված ու կրակոտ քարոզիչ էր, նրա քարոզները ներգործում էին մարդկանց սրտերին՝ յուխելով նրանց կյանքը։ Ի.Ա.Լեչուկն Աստծո հավատարիմ ծառան էր, նա Ավետարանի հավատքի համար 25 տարի բանտ է նստել։

Ներկայացնում ենք մի դրվագ Ի.Ա.Լևչուկի կյանքից:

ԳԵՐԳԵՎ
ԼՋՆՎՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՄԱՐ

Լեզուկների ընտանիքը աղքատության մեջ էր: Մայրը երագում էր կոլ ունենալու մասին.

- Այ, եթե մենք մի կով ունենայինք, այսքան չէինք խեղճանա. երեխաները կկարողանային տաք կաթ խմել, կաթնով կեփեինք, իսկ կիրակի օրերը պանրով խմորագնդիկներ կպատրաստեինք:

Անտոն Կասյանովիչը (հայրը) միայն շվարած հառաչում էր. նա, որքան էլ ջանում էր, չէր կարող վաստակել այնքան, որ կով գնեին: Բայց նրանք, այնուամենայնիվ, ձի ունեին: Մի անգամ Վանյան հորը խնդրեց, որ իրեն հետը տանի անտառ՝ ցախ բերելու: Երբ նրանք բեռնավորված սահնակով վերադառնում էին անտառից, բոլոր երեխաների նման Վանյան հետաքրքրությամբ շուրջն էր նայում՝ հիանալով ձմեռային անտառով, գեղեցիկ ձնակույտերով, որոնց արանքով նշմարվում էր սահնակի ուղին: Ձնակույտերից մեկում տղան տեսավ ինչ-որ անսովոր բան, որը բոլորովին նման չէր ճյուղի կամ կոճղի: Այն ավելի շուտ հիշեցնում էր մեծ Աստվածաշնչի կազմի անկյունը:

- Կանգնե՞ք, - հորը խնդրեց Վանյան:
- Ի՞նչ կա, - հարցրեց Անտոն Կասյանովիչը:
- Ինձ թվաց, թե ձնակույտի մեջ ինչ-որ գիոր է ընկած:

- Որտեղի՞ց պետք է այդտեղ գիրք հայտնվեր,- չհավատաց հայրը, բայց ձին կանգնեցրեց: Վաճառյալ սահմանակի հետքով վերադարձավ նկատած ճանկույտի մոտ, ձեռքով ձյունը մի կողմ տարավ և դուրս հանեց կաշվե կարմիր թղթապանակ:

Հայրը չհավատալ աչքերին.

- Այլ քեզ գտածո:

Բացեցին փայլուն ճարմանդները, նայեցին ներսը, իսկ այնտեղ լեհական դրամներ էին և լեհերեն փաստաթղթեր:

Հայրը հիացած ասաց.

- Այլ թեզ բան, սա մի քսան կոփի կրավականագնի:

Անտոն Կասյանովիչը կարողանում էր լեհերեն կարդալ

Ն բանկային թղթերի վրա կարդաց, որ դրանք ձևակերպված են հարևան գյուղի պանի անունով, ում էլ պատկանում էր անտառը: Ըստ երևույթին, պանը անտառաշին ճանապարհով բանկ գնալիս կամ բանկից վերադառնալիս ինչ-որ կերպ կորցրել էր թղթապանակը:

Հայրը մտածկոտ նախեց որդուն: Վանյան նրան հառեց իր պարզ աչքերը.

- Պետք է վերադարձնել: Թեև պանը հարուստ է, բայց չի կարելի ուրիշի ունեցվածքը վերցնել:

- Ես ինքս էլ գիտեմ դա,- ասաց հայրը,- ինքը՝ պանն էլ վատ չի վերաբերվում գյուղացիներին: Ահա,- նա գլխով ցույց տվեց ծանրաբեռնված սահնակները,- թույլ է տալիս անվճար ցախ հավաքել:

Գնացին ագարակ՝ պանի մոտ, խնդրեցին, որ նա դուրս գա: Իսկ պանի տնեցիները նրանց պատասխանեցին.

- Նա նույնիսկ մեզ մոտ դուրս չի գալիս, սրտի նոպայով պառնկած է: Ոչ որի, նույնիսկ մեզ հետ չի ցանկանում զրուցել:

- Մենք նրա հետ շատ կարևոր գործ ունենք. հնարավոր է՝ մենք նրան կօգնենք առողջանալ,- խորհրդավոր ակնարկեց Անտոն Կասյանովիչը՝ թղթապանակը թաքցնելով իր հին կիսամուշտակի տակ:

Երբ նրանք թոթապանակը վերադարձրին պանին, վերջինս իրոք վայրկենապես առողջացավ:

- Ես երկու անգամ այդ ճանապարհով վերադարձել եմ, մարդկանց եմ ուղարկել, բայց ոչ որ չի գտել, իսկ դուք գտաք: Ինչպե՞ս երախտագիտությունն հայտնեմ ձեզ: Վերցրեք այս դրամից որքան ուզում եք: Իմ այս բանկային փաստաթղթերն ավելի արժեքավոր են: Մի՞թե ձեզ մոտ մի քանի թղթադրամ վերցնելու ցանկություն չի առաջացել:

- Մեզ ուրիշի ունեցվածքը հարկավոր չէ,- նեղատաժ ասաց Իվան Կասյանովիչը,- մենք ձեզնից ոչինչ չենք վերցնի գտածը վերադարձնելու դիմաց:

- Այդ դեպքում զոհն ճաշեք մեզ հետ,- հրավիրեց պանը:
- Դա կարելի է,- համաձայնեց հայրը:

Նրանք տուն վերադարձան ցախով և տան մյուս անդամների համար մի ամբողջ զամբյուղ համեղ կերակուրներով:

Գարնանը պանը սալով եկավ Լեչուկների մոտ, իսկ սալի ետևամասին կով էր կապած:

- Քանից որ կոմի կապերը, դուք ինձ օգտակար եղաք, ես ցանկանում եմ ձեզ օգտակար լինել:

- Մենք չենք կարող ընդունել այսպիսի թանկարժեք նվերը,- նորից հրաժարվեց հայրը:

- Ես սա ոչ թե ձեզ,

այլ Տիրոջն եմ նվիրում՝ այն բանի համար, որ Նա ինձ փրկեց սմանկազունից:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է

հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru